

נועם זייד

יול' ע"י מבין "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק שכונת "רמות דוד" קרעמשנק - קרית גת

פרשת בהר • תשפ"ב • גליון ס'

נועם ישראל ♦ דברי אוקים חיים מכ"ק אדמו"ר הקודה"ט ה"נועם ישראל" זיע"א

"וחשב עם קונהו" (כה,ג).

אין לאדם לחשב חשבונות שמים, אלא ידע שהכל בחשבון מאתו ית'

גם השמיטה רומז לשני חיי האדם דכתיב "שש שנים תזרע שדך וגו' וכשנה השביעית שבת שבתון" (כה, ג-ד) ע"ד שפירשתי הכתוב 'שש שנים יעבוד וכשביעי יצא לחפשי' (שמות כא, ב) דירמוז לשנות האדם כמש"כ 'ימי שנותינו בהם שבעים שנה', והו' 'וחשב' שיהודי צריך לעשות חשבון הנפש על כל דבר, 'עם קונהו' דהצדק עם קונו והכל בחשבון מלמעלה והבן.

דהראשון יכול להשתמש בשדה ארבעים ותשע שנים, והשני לא יכול להשתמש כ"א שנה אחת תמימה, והיכן הוא האמת הצדק והיושר מפני מה לזה מותר להשתמש בשדה מ"ט שנה ולזה אינו כ"א שנה אחת תמימה, וכי גרוע הוא מחכירו והלא שניהם שוין הם. אך הענין דאין מעשיו מועלים או גורעים אלא בא היוכל והכריע.

כן על דרך זה רואים דצדיקים מקצרים ימים ורשעים מאריכים ימים, והיכן הוא האמת הצדק והיושר, אלא דשני חיי האדם לאו בזכותא תליא מילתא (ע' מו"ק כ"ה): אלא מה שקבעו לו עוד טרם לידתו כדמצינו אצל דוד המלך ע"ה דנולד בלי שנים ואדם הראשון נתן לו ע' שנה משנותיו.

הנה אנו רואים דבר פלא, צדיקים שמסתלקים בקיצור ימים, ורשעים שמאריכים ימים, על מה עשה ה' ככה, וכבר שאל ארון הנביאים, 'הודיענו נא את דרכיך' (שמות לג, יג) 'מפני מה יש צדיק ורע לו, רשע וטוב לו'.

ונראה לבאר בהקדם דברי ה'כלי יקר' עה"פ "וספרת לך שבע שבתות שנים" וגו' (כה, ח), ותוכן דבריו הוא "דיש דמיון ויחוס בין שני היוכל (חמשים שנים) עם מספר שני חיי אדם, אשר המה על הרוב באים כמספר חמשים, דכתיב 'ימי שנותינו בהם שבעים שנה' (תהלים צו), ועשרים שנים הראשונים אינן בכלל זה לפי שעדיין אינו נעשה בר עונשין כבי"ד של מעלה (שבת פט:) "עכלדה"ק.

ונראה להוסיף על דבה"ק דאם ישאל השואל, הרי שקנו שני אנשים שדה, האחד קנה אחר שנת היוכל, והשני קנה שנה אחת לפני גמר היוכל, הדין

"וכי תאמרו מה נאכל וגו'. וצוירתי את ברברתי לכם". "וכי תאמרו מה נאכל" רק תאמרו ותרפלאו אל ה' ורתבקשו לפרנסה, מיד 'צוירתי את ברברתי לכם' הקב"ה שומע לקול רפילת עמו ישראל ומשפיע להם כל צרכיהם אמן.

לאחר שבשנה שעברה נוכח הטרדיה הקשה, התעורר התעוררות גדולה מדברי רביה"ק זיע"א על ל"ג בעומר שנתפרסם ימים אחדים לפני ל"ג בעומר בגליונו, לבקשת רבים מביאים אנו שוב מאמר הלן

"אמר רשב"י יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין" (סוכה מה:).

ולכאורה יקשה על הא דהעיד רשב"י על עצמו יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, ומאידך גיסא איתא בגמ' (שבת ל"ג:) 'נפקו (ממערתא) חזו אינשי וכו' כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף הלוא היפך הוא מלפטור את העולם מן הדין. גם צריך לדעת מ"ט רשב"י יכל לפטור כל העולם ואילו אברהם אבינו ע"ה אפי' את אנשי סדום בלבד לא יכל לפטור מן הדין.

ונ"ל דאיתא דכיום ל"ג בעומר התיבה כמזמור 'למנצח בנינות' בספירת העומר המכוון ליום זה הוא תיבת 'אלוקים', אלוקים נטרדיקון 'יכול אני לפטור את העולם מן הדין', דרשב"י היה בו מידת אלוקים בחי 'זרוק מרה בתלמידים' (בתוכות קג) דנתן עיניו ונשרף מידת גבורה, ממילא 'אם יש דין למטה אין דין למעלה' (תנחומא משפטים ד), דכיוון שהיה במדת הגבורה 'אלוקים' היה יכול לפטור את העולם מן הדין והוא נטרדיקון 'אלוקים' שתיבה זו עולה לספירת ל"ג בעומר בלמנצח כנ"ל דע"י שהיה עושה דין למטה לא היה דין למעלה, מה שאינו כן באברהם אבינו ע"ה שהיה מדת החסד כידוע לכן לא היה בכוחו לפטור העולם מן הדין כיון שלא היה עושה דין למטה היה דין למעלה.

עוד יל"פ שרשב"י היה בעונה כ"כ שהחזיק את עצמו לגרוע ביותר מכל בני דורו, כמסופר על דו"ז הרה"ק ר' מאיר מפרמישלאן זיע"א שלא עמד בתפילה עד שהגיע להתבטלות גמור שהוא הגרוע והשפל יותר מכל האנשים אשר נכנסו אליו באותו היום, לכן אמר רשב"י 'יכול אני לפטור' וכו', דטען להקב"ה שאם הוא יתברך עוזר לו אפילו שהוא היותר גרוע מכולם, כ"ש שצריך הוא לעזור לכל שאר העולם שהם כולם גדולים וטובים ממנו וממילא יפטרו מן הדין.

"מה בין פסח ראשון לשני, הראשון אסור בכל יראה ובל ימצא, והשני, מצה וחמץ עמו בבית". (משנה פסחים ט, ג).

החילוק בין פסח ראשון לפסח שני ד'פסח ראשון' ניתן לטהור, דמי שהוא טהור אין לו אלא מצה שכבר ניקה את הכל, אבל 'פסח שני' זה לאיש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה או חמץ ומצה עמו בבית.

ונ"ל דחמץ ושאור, ירמח לגאווה וענווה 'עקב ענווה יראת ה'', וזהו 'חמץ ומצה עמו בבית' שהוא בפסח שני, דפסח שני ניתן לבעל תשובה הצריך לשני הדברים, מצד אחד הוא צריך שכירות הלב 'וחטאתי נגדי תמיד' (תהלים נא, ה), אבל דרך שכירת הלב אפשר להגיע ח"ו לעצבות, ועצבות היא הדבר הגרוע ביותר שדרכה אפשר ליפול מעבודת ה', לכן צריך ג"כ ל'ויגבה ליבו בדרכי ה'' (דברי הימים - ב, יז).

אבל הצדיק השלם לא צריך ל'ויגבה ליבו בדרכי ה'', כיון שהוא תמיד בשמחה דיש לו ענווה ויש לו שמחה, והוא מלכתחילה כך כדכתיב (במדבר יב, ג) 'והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה' ואברהם אבינו אמר (בראשית יח, כז) 'ואנכי עפר ואפר', אבל אם ח"ו פוגמים וחוטאים אז כבר צריכים תיקון וצריכים סגולה שלא יפול ח"ו לעצבות, והסגולה היא ויגבה ליבו בדרכי ה'' דהיינו שמחה וזהו הענין של פסח שני שחמץ ומצה עמו בבית.

"איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם ועשה פסח לה" (במדבר ט, י).

איתא במשנה אבות (א, ג) הווי כעבדים המשמשים את הרב שלא ע"מ לקבל פרס, יהודי צריך לעבוד את ה' בתמימות וכפשטות בלי לצפות לגמול כל שהוא, כעובדא על א' מתלמידי הבעש"ט שאמרו לו שאיכר את חלקו בעודה"ב, ושמה מאוד ע"ז ואמר, כ"ה עכשיו אוכל לעבוד את ה' בפשטות ובתמימות בלי שום שכר אלא בלתי לה' לבדו.

וזה הפשט 'איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה לכם או לדורותיכם', היינו איש שיחזיק עצמו טמא לנפש או בדרך רחוקה והוא יודע שלא יקבל שום שכר, בכחינת למה לי רוב זבחיכם אמר ה', ובכל זאת עובד את ה', אז ועשה 'פתח' לה' (ראותיות ס' ו-ת' מתחלפות), דהיינו שעושה פתח ודרך לה' להתקרב אליו ית', בכחינת ותחתור חתירה מתחת כסא כבודך, והראיה דאיתא בגמרא (ברכות נה) 'א"ר יוחנן כל המאריך בתפלתו ומעיין בה סוף בא לידי כאב לב, מפני שחושב שאחרי עבודה כזאת הוא מוכרח להענות מן השמים, אבל אם הוא יודע שהוא טמא לנפש או שהוא בדרך רחוקה, אז 'לכם' כמו שפירש"י עה"פ (בראשית יב, א) 'לך לך מארצך, להנאתך ולטובתך', וזה הפי' 'לכם' היינו להנאתכם ולטובתכם, כלומר שלא יהיה לו כאב לב וייענה מן השמים כי 'לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה' (תהלים נא, ט).

תּוֹלְדוֹת לְמוֹת.

ע"י שיחשב בנפשו שחיייו שאולים מה' ינצל את שהותו הקצרה בעוה"ז

צלה"ב מה בא התנא לחדש בזה ד'הילודים למות' הלא מילתא דפשיטא הוא דהא סוף כל אדם למויתה.

אך העניין הוא דהתנא רצ"ל בזה דעל האדם לחשב בנפשו דחיייו שאולים מאת הבורא ית"ש לזמן קצר וכל רגע מחיייו שהוא מבטל להבל לריק ה"ה הפסיד אותו רגע דהרגע ההוא מת והלך לו, עי"ז ינצל את שהותו הקצרה בעודו בעוה"ז בעסק התורה וקיום המצוות להכין לו צידה לדרך ומי שמרח בע"ש יאכל בשבת.

המחשב בנפשו שחיייו שאולים מה' זוכה לאריכות ימים

צלה"ב האיך יתכן כזאת שאדם בן שמונים ממלא שחוק פיו הלא יודע הוא שמיתתו מתקרבת והאיך אפוא לא ירא ולא יפחד מאימת הדין "דען ווייסט הער נישט מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דו"ח" (אבות ג, א).

אך העניין דרצה השי"ת ב"ה שכוחות הטוב והרע ישתוו לקיום הבחירה, דאל"כ אין ערך לעבודה ד'לפום צערא אנרא', ואם אדם בן שמונים ידע שמיתתו קרובה שוב אין לו בחירה, ע"כ נתן הבורא ב"ה כוח ליצה"ר לפתות אף אדם בן שמונים להבלי עוה"ז ע"י שמכנים בו חיות כלומר שמשכח מאיתו ענין המיתה עד שאין מעלה על דעתו כלל 'לפני מי אתה עתיד ליתן דו"ח'.

והמחשב עם נפשו שחיייו שאולים מאת הבורא ית"ש לזמן קצר כדכ' "מי שנותניו בהם שבעים שנה" וגו' (תהלים צ, י), אזי הוא יודע שהעולם אינו הפקר ועל כל דבר יביאך אלוקים במשפט אזי הקב"ה מאריך ימיו ושנותיו, כי הוא ידע לנצל את שהותו הקצרה בעודו בעוה"ז בעסק התורה וקיום המצוות להכין צידה לדרך לעוה"ב.

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "חיים שאל ממך נתתה לו אורך ימים" (תהלים כא, ה), "חיים שאל ממך" דהמחשב עם נפשו שחיייו עלי אדמות

כב. הוא הָיָה אֹמֵר: תּוֹלְדוֹת לְמוֹת, וְתַמְתִּים לְתַחִיּוֹת, וְתַחִיּוֹת לְהוֹן.

שאלים לו מאת הבורא ית"ש אזי הוא יודע שהעוה"ז אינו הפקר ועל כל דבר יביאך אלוקים במשפט, אזי "נתתה לו אורך ימים" כי הוא ידע איך לנצל את שהותו הקצרה בעודו בעוה"ז בעסק התורה וקיום המצוות להכין צידה לדרך לעוה"ב.

וזהו שאמר התנא "הילודים למות" היות שהיצה"ר משכח מהאדם ענין המיתה ע"י שמכנים בו חיות וכך מפתה אפי' זקן בא בימים להבלי עוה"ז ואין מעלה על דעתו כלל 'ולפני מי אתה עתיד ליתן דו"ח' ע"כ אמר התנא דהילודים למות ועי"ז ינצל את שהותו הקצרה בעודו בעוה"ז בעסק התורה וקיום המצוות להכין צידה לדרך לעוה"ב.

(צפרא דשבתא קרח תשע"ב)

המחשב בנפשו שחיייו שאולים מה' ישיביל מעלת החיים

צלה"ב ע"י שיחשב בנפשו דהילודים למות יכל לבוא לעצבות ומרה שחורה ויהודי צריך לעבוד את ה' בשמחה ובטוב לבב כדכ' "עבדו את ה' בשמחה" והעובד ה' בעצבות ומר"ש אין ערך לעבודתו כלל כדכ' בתוכחה "תחת אשר לא עבדת את ה' בשמחה ובטוב לבב" וגו'.

וגל"פ דהתנא ע"ד חוב קאמר כלומר דיחשב בנפשו דכל רגע מחיייו שעובר אותו הרגע מת והלך לו ולא יבוא עי"ז לעצבות ומר"ש אדרבה יתמלא לבו בשמחה על אשר שם נפשינו בחיים, כל זמן שהנשמה בקרבי עוד ניתן לקיים מצוות ומעש"ט אשר לא כן הוא לאחר מאו"ע דכיוון שנח נפשיה נעשה חפשי מן המצוות.

והמחשב בנפשו שחיייו שאולים מאת הבורא ית"ש, ישיביל מעלת החיים דהעבר אין דהרגע החולף אינו שב, מ"מ העתיד עדיין כל זמן שהנשמה בקרבי יכול עדיין לקיים מצוות ומעש"ט להכין צידה לדרך לעוה"ב.

(ליל שב"ק שלח תשע"ז)

וְהָיָה דְּהוּא דְּהוּא אֹמֵר

עת שהה רבינו בביה"ח בא' מהטיפולים נכנס פרופסור נחושתן רוצה לומר משהו אבל עצר בעד דיבורו, אמר לו רבינו 'פרופסור נחושתן מה אתה רוצה לומר?', השיב הפרופ' 'לא חשוב אין צורך', רבינו שהבין מדוע עצר בעד דיבורו אמר לו 'אתה יכול לומר, אני לא מתרגש לא ממך ולא מגדולים ממך', אמר הפרופסור 'אני רק יכול לומר שהרבה שהיו במצב של הרבי הם כבר מזמן היסטוריה', אמר לו רבינו 'אתה חושב שאתה מרגש אותי? אתה חושב שאתה מפחיד אותי? אני לא מפחד מזה! כל חיי אני חי עם זה, יש לי אפי' ניגון על זה 'כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני... ואתה עתיד לטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא', ורבינו שורר לו את היצירה המרטיטה 'אלוקי נשמה' שחיבר ברבות השנים.

הילודים למות. היה זה בחודש טבת תשע"ח כשגילו שרבינו חולה מאד, כשפרופסור נחושתן נכנס לרבינו בבית החולים לבשר לו את המצב הנורא, שלפי הנתונים לא נותרו לו יותר מחודשים ספורים, הפרופ' חשש מאד איך יקבל רבינו את הדברים, אבל רבינו קיבל את הדברים בניחותא והפטיר: "לא דימיתי בעצמי שכן אדם חי לעולם, ידוע ידעתי שיום בא וכן אדם משיב את נשמתו ליוצרו", הפרופ' יצא בהתפעלות ואמר 'כזאת עוד לא היה לי כאן, בן אדם שלא מפחד כלל מהמוות', כן משך כל הזמן אמר רבינו כמה פעמים "איני מפחד כלל מהמעבר לעולם העליון זה בשבילי כמו להיכנס מחדר זה לחדר זה, רק דבר אחד אני מפחד מה אני ישיב למעלה".

הגה"ק ה"נודע ביהודה" זיע"א

♦ י"ז אייר תקנ"ג ♦

נועים הנשמות

♦ יומא דהילולא קדישא מצדיריקי הדרודת זיע"א

תולדותיו: הגה"ק מוה"ר ר' יחזקאל לנדאו בעל ה"נודע ביהודה" זצוק"ל, נולד בשנת תע"ד בעיר אפטא שבפולין, לאביו מוה"ר ר' יהודה סג"ל לנדאו זצ"ל. בנערותו ישב ולמד מסכתות ע"ג מסכתות עם אביו, וכן בשנים אלו כבר פילפל בתורה עם רבה של אפטא ר' משה יעקב מקראקא זצ"ל. כשהגיע לגיל המצוות נסע ללמוד בברודי, ואז כבר נעשה בקיא ג"כ בתורת הקבלה. נישא לבת הגביר ר' יעקב מדובנא ושם התגורר, עד אשר לאחר כמה שנים חזר לברודי ללמוד עם חבריו. בדיוותו בן כ' התמנה לאב"ד בב"ד ברודי, עד שלאחר עשר שנים עזב ותמנה לדב עיירת יאמפול. שם יסד ישיבה שמשכה תלמידים רבים והיה לפוסק לכל העיר. בשנת תקט"ו נתמנה לדב בפראג ובה כיהן עד פטירתו. שם פעל רבות למען הקהילה והעיר כולה, ואף הקים בתי מדרשות וישיבות לדוב. פסקיו נדפסו בספר "נודע ביהודה" וכן חידושים בספר "ציון לנפש חיה". נלב"ע י"ז אייר תקנ"ג ומנו"כ בביה"ח בפראג.

הגאון הקדוש בעל ה"נודע ביהודה" ורבה של פראג, הביט בעומד נכחו בתדומה שהתחלפה בדחמים. היה זה לייבל מעשי ונגידי העיר, ומעמודי התווך של הקהילה, ביתו היתה פתוחה לכל אדם, ובגדיבות ובסבר פנים יפות, היה תומך בכל נצרך.

האיש עמד לפניו שפוף רועד ופניו מיוסרות ומושפלות, התברר כי איבד את כל רכושו והוא למעשה עני וחסר כל, שרשרת רצופה של מפלות כואבות פקדה את עסקיו בשנה האחרונה מחמת הבושה העדיף להעלים את מצבו מעין הציבור.

עניים הוסיפו להתרפק על דלתותיו והוא הוסיף לתמוך בהם כהרגלו ביד נדיבה. אולם כעת הגיע המצב לפת לחם ממש. האם אתה רוצה שאשיג למענך תמיכה נכבדה מקופת הקהילה? מבלי שגבאי הצדקה עצמם ידעו למי היא מיועדת, הציע הרב בעדינות.

עיניו של לייבל התכווצו בחוריהן, הוא נראה מזועזע, לא אמר לייבל, כשקולו נחנק, לא אוכל להוסיף לחיות בעירי ולפגוש יום יום במכריי, בעודי יודע שאת מזונתי ומזונת אשתי וילדי מספקים הם, בכונותי לצאת מן העיר להתרפק על פתחי נדיבים ולקבץ סכום כסף שיאפשר לי לשקם את עסקי.

אם כן מה תבקש ממני? שאל רבה של פראג, כשעיניו הטובות מפיקות חמלה. לייבל השפיל את עיניו ואמר בביישנות: "איגרת המלצה". יודע אני כי שמו של רבנו נישא לפניו, וכי בכוחו לפתוח דלתות רבות, בקשתי שיואיל בטובו להעניק לי איגרת חתומה בכתב ידו, הממליצה לסייע לי ברוחב לב.

הנודע ביהודה לא נהג לחלק איגרות מעין אלו, אך הפעם חרג מהרגלו, ללא אומר ודברים הוציא ממגרת שולחנו דף וקולמוס, ודשם עליו דברי המלצה חמים ביותר, בלב נרגש ובעיניים דומעות נפרד לייבל מרבו ויצא לדרכו הלא נודעת.

ואמנם איגרתו של הנודע ביהודה פתחה לפני לייבל העשיר-העני שערים רבים, בכל מקום שאליו הגיע נהג לפנות תחילה אל רב המקום, להציג לפניו את האיגרת, וזה כבר היה מכוונת אל האנשים המתאימים. במקצת הכסף שקיבץ השתמש למחייתו, אך את חלק הארי שלח לבני משפחתו.

ערב אחד כאשר הגיע לעיירה יהודית, ניגש כדרכו אל רב המקום, לאחר שעין איגרתו של הנודע ביהודה אמר לו גש נא ליהודי פלוני שעשיר הוא ואיש חסד, ואמור לו כי אני שלחתיך אליו. העשיר קיבלו בסבר פנים יפות, הציע לו מיטה בחדר האורחים, והתנצל שייאלץ לחלוק את החדר עם אורח נוסף, וזהו דרשן שבא מעיד רחוקה, הסביד העשיר, אני מקווה שתיהנה מהשהייה בחברתי.

לייבל והדרשן כמעט שלא נפגשו זה עם זה, עם בוקר היו פונים איש למלאכתו, הדרשן לדרשותיו ולייבל לאיסוף הגרבות, רק לקראת ערב היו שבים לחדרם ופונים לישון. לכאורה

<p>לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי</p> <p>הונצח לזכות ידידי הנכבד החפץ בעילום שמו</p> <p>זכות התנא הקדוש ימליץ טוב בעדו ובעד בני ביתו לישועה ולברכה וכל ההשפעות טובות אמן</p>	<p>ברגשי גיל ושמחה אשגר ברכת מזל טוב נאמנה לידידי היקר</p> <p>הרב יחזקאל שרגא שליט"א</p> <p>בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א</p> <p>לרגל השמחה בלידת בנו בשעתומ"צ</p> <p>יה"ר שיזכו אביו ואמו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים ויזוהו רוב נחת מכל יצ"ח לאורך ימים ושנים טובות</p> <p>מבדך בכל לב דוד גבאי</p>	<p>בחדרת כבוד ובחדרת קודש אשגר ברכת מזל טוב נאמנה קדם אביו רועינו עטרת ראשינו</p> <p>כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א</p> <p>לרגל השמחה השרויה במעונו בלידת נכדו בן לבנו יריד נפשי ודעי</p> <p>הרב יחזקאל שרגא שליט"א</p> <p>יה"ר שיזכו אביו ואמו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים בדרך רבה"ק, וידוהו כ"ק אומ"ר שליט"א רוב נחת וקדושה מתוך בריית נופא ונחמא מעליא.</p> <p>בקרית אל מול פני הקודש יוקם מאיד בן מגדל פרוכטד</p>	<p>בית צדיקים יעמוד ברכת מזל טוב</p> <p>שגורה ברגשי גיל ושמחה רינה וצולה לחדו"ב רביה"ק זיע"א</p> <p>הרה"צ ר' יוחנן טווערסקי שליט"א</p> <p>לרגל אירוס בני הכלה המהוללה תחי עם הדתן המופלג בחי"ש פאמ"ק הבה"ח צבי אשר אנשיל קליין נ"ו</p> <p>נכד כ"ק אדמו"ר מדראגא שליט"א</p> <p>יה"ר שידוהו מכל יוציא רוב נחת וקדושה, ויזכו לבנות בית נאמן במשאל לתפארת רביה"ק עם דתות ישרים מברכים</p> <p>ברכת מזל טוב מיוחדת להרבנית הצדקנית תליט"א</p> <p>שתוזה רוב נחת מכל יצ"ח לאורך ימים ושנים אמן</p>	<p>לזכות אברהם ישעיה בן ציון בן חיה גילה</p> <p>להצלחה בכל העניינים ברוחניות ובגשמיות אושר ועושר וסייעתא דשמיא מרובה אמן</p> <p>זמנים לשב"ק אופק קרית גת:</p> <p>הדלקת נרות: 7:09 יצאת השבת: 8:10 זמן ד"ת: 8:44</p>
---	---	---	--	---